

Miljøministerens besvarelse af spørgsmål nr. 2 (L 70 - bilag 4)
stillet af Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg.

Spørgsmål nr. 2::

"Ministeren bedes redegøre for administrationen af offentlighedens adgang til statsskovbrugets arealer."

Svar:

- ./.
- Jeg har forelagt spørgsmålet for Skov- og Naturstyrelsen, som har udarbejdet vedlagte redegørelse, hvortil jeg henviser.

Notat om administration af offentlighedens adgang til statskovbrugets arealer.

Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg har i spørgsmål 2 (L 70 - bilag 4) bedt ministeren om at redegøre for administrationen af offentlighedens adgang til statsskovbrugets arealer.

I den anledning skal Skov- og Naturstyrelsen udtale følgende:

Reglerne om offentlighedens adgang til de offentlige skove og udyrkede arealer fremgår af henholdsvis bekendtgørelse nr. 59 af 9. januar 1989 og bekendtgørelse nr. 631 af 24. december 1980, der vedlægges.

Bekendtgørelserne indeholder dels regler, der fastlægger den umiddelbare ret, som befolkningen har til at færdes i de offentlige skove og udyrkede arealer (det uorganiserede friluftsliv), dels regler om særlige arrangementer (det organiserede friluftsliv).

Reglerne om offentlighedens adgang til offentligt ejede arealer agtes videreført i kommende bekendtgørelser udstedt med hjemmel i naturbeskyttelsesloven.

1. Det uorganiserede friluftsliv.

Befolkningens rettigheder, når det gælder den umiddelbare adgang til at færdes og opholde sig i de offentlige skove og udyrkede arealer, er klart fastlagt i bekendtgørelserne.

Reglerne udelukker ikke, at et statsskovdistrikt efter konkret vurdering tillader en videregående adgang, end reglerne foreskriver. Et eksempel herpå er hundeskovene, hvor det generelle forbud mod løse hunde ikke gælder.

Skov- og Naturstyrelsen er sig bevidst, at enhver beslutning, som en distrikt måtte træffe om generelt eller konkret at udvide befolkningens friluftsmuligheder, kan skabe forventning om tilsvarende lempelser på andre tidspunkter eller på andre distrikter.

Efter Skov- og Naturstyrelsens opfattelse bør dette forhold ikke føre til, at distrikterne i velbegrundede situationer viger tilbage fra at give en tilladelse, der går videre end det, reglerne foreskriver. Det vil ikke være i befolkningens interesse. Til gengæld må offentligheden så acceptere, at der fra distrikt til distrikt kan være forskel på, hvilken videregående adgang der kan tillades.

Skov- og Naturstyrelsen er naturligvis opmærksom på, om konkrete ønsker om en videregående adgang har en så generel interesse eller i øvrigt er så ubetænelige, at alle distrikter bør tillade aktiviteten. Med henblik på at opfange sådanne ønsker har Skov- og Naturstyrelsen et tæt samarbejde med bla. Friluftsrådet, som jo også repræsenterer det uorganiserede friluftsliv.

2. Det organiserede friluftsliv.

Ifølge de ovennævnte bekendtgørelser skal skovdistriktet give forudgående tilladelse til organisationer, foreninger mv., hvis de ønsker at anvende skovene og de udyrkede arealer til organiserede former for friluftsliv, f.eks. lejrslagning og sportsarrangementer.

Disse bestemmelser administreres som hovedregel af distrikterne.

Dog har Skov- og Naturstyrelsen og Dansk Orienterings Forbund indgået en generel aftale om afholdelse af store orienteringsløb; ligesom Skov- og Naturstyrelsen efter forhandling med de relevante organisationer har fastsat generelle regler for afholdelse af øvelser, løb og lejrslagning i statsskovene. Reglerne indebærer bla., at dagøvelser med indtil 40 deltagere kan afholdes uden forudgående anmeldelse i størstedelen af statsskovene.

Distrikternes praksis i forbindelse med behandlingen af ansøgninger om tilladelser til arrangementer og øvelser er baseret på den grundlæggende opfattelse, at statsskovene som udgangspunkt skal være åbne for alle. Hensynet til andre brugergrupper, plante- og dyreliv og træproduktionen kan imidlertid betyde, at et ansøgt arrangement geografisk eller tidsmæssigt må flyttes eller tilpasses forholdene, eller at tilladelsen ikke kan gives.

De forskellige forhold fra distrikt til distrikt må nødvendigvis føre til forskellige overvejelser og en forskellig afvejning af modsatrettede hensyn og dermed lokale forskelle i praksis. Praksis vil f.eks. være forskellig, alt efter hvor skoven ligger og hvilke kvaliteter, den indeholder: Er skoven bynær, og skal den først og fremmest tjene rekreative formål, vil hensynet til andre brugergrupper spille en stor rolle. Rummer skoven sårbart plante- og dyreliv, vil hensynet hertil være væsentligt.

3. Lukning af statsskovene i forbindelse med jagt eller intensivt skovningsarbejde.

Det er Skov- og Naturstyrelsens politik, at statsskovene ikke lukkes i forbindelse med jagt. Dette gælder også på de arealer, hvor jagtretten udlejes. Det fremgår af jagtlejekontrakterne, at jagtlejeren skal respektere offentlighedens adgang.

På dage, hvor der foregår intensivt skovningsarbejde, vil afdelinger af statsskovene blive lukket, mens arbejdet pågår, hvis det skønnes, at arbejdet kan være forbundet med en umiddelbar fare for publikum. Afgørelsen om lukning træffes efter en konkret vurdering, og lukning vil typisk finde sted i områder, hvor skoven er meget besøgt.

4. Afsluttende bemærkninger.

Skov- og Naturstyrelsen skal afsluttende bemærke, at der altid vil kunne findes konkrete eksempler på, at en borger/gruppe af borgere føler sig uretfærdigt behandlet. Skov- og Naturstyrelsen lægger vægt på, at alle får en venlig, korrekt og ensartet behandling, og styrelsen kan konstatere, at styrelsen modtager meget få klager over statsskovdistrikternes afgørelser. Skov- og Naturstyrelsen tilskriver dette et godt lokalt samarbejde med lokalbefolkningen og friluftslivets organisationer.

Skov- og Naturstyrelsen er sig bevidst, at naturens bareevne ikke er en objektiv størrelse, og at afvejningen af modsatrettede hensyn overfor dyre- og planteliv, andre brugergrupper og produktionen er afhængig af beslutningstagerens vurdering. Skov- og Naturstyrelsen følger derfor opmærksomt de politiske tilkendegivelser og har tæt kontakt til Friluftsrådet og dets organisationer.